

DE ELEGANTE VROUWEN VAN ANNE MARIE VERPOUCKE

Anne Marie Verpoucke was amper zeven jaar oud, toen ze in de klas een katje had getekend dat iedereen zo mooi vond dat men haar vroeg het de hele school te gaan tonen.

Van heel kleins af deed ze niks liever dan tekenen en schilderen. Anne Marie Verpoucke werd te Oostende geboren in 1948. Ze studeerde vijf jaar plastische kunsten te Brugge en volgde daarna twee jaar de academie te Oostende.

Anne Marie Verpoucke raakte plots zeer bekend met de taferelen die ze schilderde in het appartementsgebouw Juan Les Pins. Bijna anderhalf jaar werkte Anne Marie aan het project om de muren in dit grote appartementsgebouw vol te schilderen met bekende hoekjes uit Oostende. Ook de door haar gemaakte fresco op de muren van het Andromedahotel en in de Permekegaanderij kennen nog steeds veel bijval. Het zijn nostalgische, eenvoudige en ontwapenende voorstellingen.

Uiteindelijk was het héél zwaar zwoegwerk en was Anne Marie blij te kunnen terugkeren naar minutieus ontworpen en erg intimistisch aandoende kunstwerkjes die ze in haar atelier ontwierp.

Succes oogste Anne Marie Verpoucke vooral met haar zogenaamd «naïeve kunst». Naïeve kunst ... surrealistische kunst? Veeleer een combinatie, aan de toeschouwer om zijn keuze te maken.

Over haar kunst uit die periode schreef ere-conservator van de stad Oostende Frank Edebau:

«In het werk van Annemie Verpoucke voelt men dat zij zich overgeeft aan zachte impulsen, haar ongesofistikeerde optiek van datgene wat waard is geleefd en beleefd te worden. Doch er is meer. Het zijn geen gewone natuurtaferelen: het zijn als dagdromen die voor ons oog defileren, een soort suprareële, geïdealiseerde natuur, die in ons onderbewustzijn ergens bestaat. Men kan het bezwaarlijk surrealistisch noemen, omdat

die term slaat op een specifiek verschijnsel van de 20e eeuw. Het supra-realisme van Annemie Verpoucke daarentegen maakt één van de constanten uit van de kunst, zo oud als de wereld, een soort van magisch realisme dat in ons allen schuilt, maar dat alleen begenadigden kunnen articuleren.»

Het is duidelijk dat Frank Edebau het hier had over de schilderijtjes met idyllische taferelen met felle bloemenpracht en lieve, pas ontloken dromende meisjes. Lentefris en groen zoals het ooit heel lang geleden misschien eens geweest is. Paradijselijk eenvoudig en onschuldig.

Andere sprookjestaal

Tijdens een expositie, vorig jaar in de Peperbusse, verraste Anne Marie Verpoucke haar genodigden en de bezoekers met een geheel nieuwe stijl en richting. Zo geheel anders dan vroeger? Jan Guillemin vertelde daarover het volgende:

«Wat er van die overstap overbleef is nu in de Peperbusse te zien. Het zijn zoals gezegd, vooral olies en kleurpotloodtekeningen. Met potlood is Anne Marie Verpoucke nog sterk blijven hangen bij de motieven en voorstellingen die haar destijds zo lief waren.

Een fijne manier om de evolutie behoorlijk te belichten. Wat de olies betreft is Anne Marie inzake thematiek niet helemaal van de sprookjestaal en van de vrouwelijke charmes weggedoend. Vooral het vrouwelijk element is ten eerste aanwezig, zij het dan in een sfeer die niet de Belle Epoque weergeeft. De artieste heeft het met baadsters gedaan, die zonnen of

in het zilte nat plonsen. In een werk heeft ze zelfs een familiaal portret uitgebeeld waarop haar ouders en grootouders voor een feestelijke gelegenheid staan te poseren. Haar beelden en taferelen heeft Anne Marie met andere tinten en tonaliteiten uitgebeeld. In sommige werken heeft men de indruk dat zij helemaal niet met olie heeft gewerkt. Zo fijn, zo wazig, zo los komen de kleuren de compositie verrijken.»

Bij haar thuis zagen wij tenslotte het verzameld werk door Anne Marie Verpoucke bijeen geschilderd in 1984.

Zoals Jan Guillemin al zei, het vrouwelijk element is in haar werk ten eerste aanwezig. Meer zelfs, de kunst van Anne Marie Verpoucke is een uitgesproken vrouwelijke. Wie, dan een vrouw, zou er anders in slagen om die echt vrouwelijke sfeer in haar werk te leggen.

Een soort weemoedig realisme, zo ook komt ons het recent werk van Anne Marie Verpoucke over. Het herinnert aan mooie vluchtige momenten beleefd door elegante vrouwen en gesitueerd in de badstad Oostende. De lokaties zijn de hypodroom, een hotel, het strand, een restaurant, de zeedijk, een salon enz... Soms lijkt het kunst gebaseerd op een fotoopname doch met veel penseeltrekjes tot leven gebracht mede aangevuld door tal van elementen uit het onderbewuste van de kunstenaar.

De personen die zij schildert zijn vooral vrouwen ... vol subtiele sensualiteit en tedere charme. Melancholisch dekadent in hun zwierige jurken.

cw.

